

[Elmquist.]

om jeg saa maa sige, paa deres juridiske Liv. Der siges heroverfor, at disse Bøder idømmes saa sjældent. Ja, det er rigtigt nok, det sker sjældent i Øjeblikket, hvor Bødens Virkning kun er Betaling af en Pengesum; men med Flertallets Ændringsforslag ændres Bødens Karakter jo ganske, nu bliver det ikke blot en Pengesum, nu betyder det Ødelæggelse af vedkommendes Erhverv. Ved en saadan Straf vil man ramme ikke blot Sagførerne selv, men indirekte ogsaa deres Klientel, Befolkningen, der staaar bagved dem.

Det er ganske rigtigt, at unødigt Proces skal undgaaes; men det bør dog ikke være saaledes, at Sagføreren, naar en Klient absolut vil have ført en Sag, der er af vital Interesse for ham, hvis han mener, der maaske er en lille Chance for at vinde Sagen, alligevel maa sige ubetinget nej, fordi han maa regne med Risikoen for sit eget lille Jeg, med Risikoen for, at han kan faa en Bøde for unødigt Trætte, der er første Varselskud om, at han kan miste Adgangen til at møde for Retten. Jeg gad nok se den Landsretssagfører, der, naar han har faaet 2 saadanne Bøder, ikke med Rysten og Bæven de kommende Aar vilde møde for de høje Dommere. Men det er ikke i Befolkningens eller Samfundets Interesse, tværtimod, intet er mere vigtigt for Befolkningen end, at Landet har en af Dommerstanden fuldstændig uafhængig Sagførerstand.

En Sagfører maa ofte bide fra sig med Næb og Klør for at værne sin Klient — det ønsker de Herrer fra Flertallets Side jo ogsaa, han skal gøre, naar han staaar som Forsvarer — men hvordan tror man, han kan gøre det, hvis han kan risikere, at Unaade hos Dommeren kan medføre sliq ødelæggende Konsekvens, naar han senere møder i civile Sager, kan medføre, at han bortvises fra Retten?

Vi maa ud fra disse Betragtninger stærkt fraaade dette nye Princip, der vil betyde, at Sagførernes Uafhængighed af Domstolene ikke længere vil være til Stede i samme Udstrækning som hidtil. Domstolene har Adgang til at idømme Sagførerne en Bøde af ubegrænset Størrelse, og dermed maa Domstolene være tilfredse.

Det fjerde store Spørgsmaal, som jeg heldigvis kan komme noget hurtigere over, er Spørgsmaalet om Offentlighed. Jeg skal ikke komme ind paa den ærede Ordførers ironiske Bemærkning om, at der var nogle, der var saa store Tilhængere af Offentlighed, at de i deres Kærlighed næsten var i Stand til at kvæle den — jeg ved ikke, om den

ærede Ordfører med denne lidt ondsksfulde Bemærkning sigtede til den højtærede Justitsministers tidligere Udtalelser om dette Spørgsmaal. Jeg skal begynde med at sige, ligesom jeg sagde ved første Behandling, at vi fra vor Side absolut er Tilhængere af Offentlighed i Retsplejen, vi mener, den er et ubetinget Gode, er ubetinget nødvendig, naar man ønsker, at Befolkningen skal deltage i Retsplejens Udøvelse — det være sig som Nævninger eller som Meddommere. Men dette forhindrer selvfølgelig ikke, at vi ligesom de andre Partier kan ønske visse Indskrænkninger paa de Omraader, hvor Erfaringerne i de forløbne Aar har vist, at Offentlighed kan gøre mere Skade end Gavn.

Til dette Formaal sigter det Ændringsforslag, vi har stillet under Nr. 12. Vi foreslaar her, at Forhandlingerne i Straffesager skal foregaa for lukkede Døre, dels naar sigtede er under 18 Aar og det begæres af Værgen eller en Repræsentant for Vægeraadet, dels naar det begæres af en hidtil ustraffet Person, som er sigtet for en Forbrydelse, der ikke kan medføre højere Straf end 3 Aars Fængsel, og Retten skønner, at Retsmødets Offentlighed ikke kan have offentlig Interesse. Offentlighed er jo tænkt som en Beskyttelse for tiltalte, det er alle enige om; men naar en Person, der første Gang kommer ind paa Forbryderbanen eller første Gang bliver tiltalt — for det er jo ikke en Gang sikkert, at han bliver dømt — tigger og beder om at blive fri for denne Offentlighed, der er tænkt som Beskyttelse, men som han føler som ren Tortur, saa er det dog naturligt, at man fritager dette Menneske for denne Offentlighed. Naar man saa yderligere kræver det Kautel, at Retten skal skønne, at Retsmødet ikke har offentlig Interesse, er man vistnok paa den sikre Side, thi jeg ved ikke, hvorfor man overhovedet imod den tiltaltes eget Ønske skulde bibeholde Offentligheden, naar Retten tilmed mener, at Offentligheden ingen Interesse har.

Jeg synes, det er rimeligt at vise det Hensyn til dem, der for første Gang er tiltalt. Vi er ikke i Tvivl om, at i mangfoldige Tilfælde netop dette, at den, der er tiltalt for første Gang, faar sin Sag behandlet for lukkede Døre, kan lette ham eller hende Muligheden af at vende tilbage til Samfundet som en nyttig og lydlig Borger. Videre foreslaar vi, at Vidnerne maa kunne forlange, at Vidneafhøringen foregaa for lukkede Døre, naar Vidneforklaringen vedrører personlige Forhold, som Vidnerne ikke ønsker Offentligheden gjort bekendt med. Det er urimeligt, at Vidnerne, saaledes som vi ofte ser det, skal lægge frem for en nys-